

Kant Leibniz, fichte, som filosofen det till och med
Göthe, och Hegel, kunde på Raskins pass attata ha
Merano. Men Dietrich och Lohse, hvilka dock
äro vetenligen afviket från den hutherska
sondänigheten, skulle rikta, med landsflykt och
fångelse och böter, för sin afvettgelse.

1148. Hjelpva verket hafva Rationalisterna
Dietrich hela kyrkohistoren igruan och
från Reformationen, efter huthers dödsall-
tid varit ena i förföljelsen mot Dietrichen,
churu som måtte tillfä, att Rationalisterna
varit mera toleranta än Dietricherna, för
af det enkla skäl, att Rationalisterna Allmog
hätt: för nära benäring med Lohse och Diet-
rich, som Dietricherna och för det andra hafva
Rationalisterna, alltid agillat Religionsförful-
personer. Allidnånd Rationalisterna hjelpva
varit, churu lindrigt, utpatta för samman-
Härpå kan man göra den slutatsen, att för
den smellan Tilafasor och Theologer, varit
den samma, som Thiden smellan Sadduceer
och Fariseer, hvilka väl, genom Pauli förma-
de "Dufbo Enfald" och "Anmalist", Kamms i hä-
ret på frumandra, man blifva dock i det ka-
la taget Christendannens hättfäste fiender.
Det kan också äro smett förhållande vara i

~~men~~ smellan Rationalisternas och Dietrich-
de måtte vara afvikta för smett. Rationalis-
ten står i hjelpva verket på en nedniff grund.
Den kan äro komma längre i saligheten, som
Här, an till den punkt, hvarpå fortiden
deglumänstter hafva stätt.

1149. Rationalistens innersta grundtanke
i salighets loman är denna: "har menniska
gör allt hvad hon kan och förmår till
sin förbättring, så vone Gud orättvis,
om Han skulle fördöma henne". Denna

fatt klingar på väl: Rationalistens öron, att icke
hjelpva Raskins kan afvettbiff honom om det
falska i denna fatt. För den stora Rationalistens
har många skäl, att anklaga Skaparen för
orättvisa. För det första kan man icke afvettbiff
och äro mindre kan man afvettbiffas om
sin brattfihet: för det andra är det alldeles
oförändligt med rättvisans begrepp, att man
da sin lycksalighet på en främmande för-
gjort. Ja, på en smens loman! För det tredje
kan den stora Rationalistens icke erkänna
att han är rättvis dömd. Alla dessa fofismen
och Egenrättfärdiga preskäl tillfammastagna
göra det traligt, att Skaparen måtte stå
i anfrar för Rationalistens fjäl, om han bli-
dömd såsom brattfih, innan han blifver afvett-
tygd om sin brattfihet. Och likväl tror
icke Rationalistens, att Skaparen står i an-
frar för hans fjäl, ty han vill fjäl, frana
för sina gennings. Just dervti ligger för-
bannelsen, att Rationalistens vill anklaga
Skaparen för orättvisa om han (Rationa-
listens) bli dömd såsom brattfih, innan han
bli afvetttygd om sin brattfihet, men för
icke, att Skaparen har stigt sig anfrant
för hans brattfih. Hvad Christen har lidit
det har han lidit för Egenrättfärd, men
icke för Rationalistens fjäl.

1150. Man har hönt till och med Theologer om
se det för orättvis och obilligt om de
diga nedningar skulle dömas lika med
de "obyziga", endast den före, att de
kännt till försonings verket. (Fransen)
och såsom de vis Grä nedningarnes tack-
nämlikhet inför Gud, har man anstöt
Cornelius, som var Gudi behaglig, innan
han blef döpt, innan han känd till för-
sonings verket. (Ignell). men detta exempel

duger icke till stöd för Rationalismens pass vill
ägnas porten till Himmels Riket för alla dyg-
diga Gudsmän. Cornelius var en god Ka-
tholik, före sin ankomst, ty han grundade
sin salighet på "Fattas, allmogets och böners" men
han längtade efter försoning med Gud, emellan
hans Gudsfruktan icke var tillräcklig att
skaffa honom salvetysnåd. Han förskäde
att afbönda sin syndaskuld genom besträf-
ningar, allsamman gick ut på egen förtjenst.
Men Rationalisten bekäper icke detta, han
bekäper icke några bönn, han bekäper icke
gifva Allmogets, han bekäper icke ens för-
tjena Guds nåd, ty påser i den guda vil-
jan, i den uppfylla pligten, i den passiva Egen
nådfärdigheten, med Cornelius var dock en
nådfärdande själ, och den föne fiska han
anvisning på Petrus som befriade honom
från tviflet genom predikan om "en främs-
mande förtjenst" och då fört fiska han
den Helige andan, och dermed den efvarande
Tron. Detta är juft raka raka motståndet
till Rationalistens salighets ordning.

1151. Rationalisten kan alltså fatta uppri-
barhet för subjektivt han måste fatta den
objektivt d.v.s. med förståndet, men juft
denigensom går han också snittet om
försoningen. En sådan förtjenst, hos
vilken Egoismen är fullkomligens
utbildad till Egnadshandighet. Kommen
na och föreskär en evig frid emellan för-
nufstet och Upprättbarheten emellan filo-
sofi och theologi. Med att sådan tvetyd-
ighet icke är att förstå, utan en klar, ljus
klara, det är man genast på målet.

Man påstår, att Filosofin står nu i ett annat förhål-
lande till Christendomen, än i det rutherstiska
hvarvet. Men icke måtte väl människore-
turen hafva undergått en sådan förändring
genom vår tid, Upplysning, att rival, som i den
tiden var kjönt, har nu blifvit förnufstet. Vis-
serligen fitter Filosofien kjönt i förnufstet
men allmänheten har ännu kvar den afvren-
gelsen att kjöntat fitter ännu på samma ställe.
i Rutherst som i Rutherst tid.

1152. Om Christendomen nu blifvit förvand-
lad till en död Tro, eller till en förnufstet Religi-
on: så har visserligen Filosofien kommit
till ett annat förhållande till Christendomen.
Men kan Rationalistens bevisa att Christen-
domen gör summa gagn i förnufstet, som
den fördam gjordes. Kjöntat kan man be-
visa, att förnufstet är den herrskande prin-
cipen i människan eller den mäktiga magten
i Boskapshigheterna, som juft att ett dyglt
Förstånd har kjöntat moraliska förändring
till följande. Vi hafva Historiens vittnesbörd
på, att det quite skatte Trille kan stå i förning
med ett elakt kjönt. samt att ett stort förstånd
kan stå i förning med en ond vilja.

Men jag är öfver på ett annat rationalist
har ett valdelyskallt bevis om den samma
Christendomen. Om således Filosofien före-
tog sig den mådan, att beskrifva Christen-
domens verkans på Människokjöntat
vulle det gå med honom, som med en
Ramsen för fattas som utan ringaste
erfarenhet i kärleken knäp föreläge sig
att beskrifva Ränlekens verkans på Män-
niskokjöntat. Hans ambition om Ränlekens
skulle blifva som den blinda armbåden

om fängern. Tage har och hela sin inbillnings
kraft till hjälp och de höga Thomasen till
månst, skulle dock den raspirationade alla
som säga: denna har alltså tyfaret hvad
han skänkes om härlighet.

1153. Skulle Nationalisten själv blifva fäst
af Religionens heliga flamma då kunde
han vara kompetent, att sända i ardeliga
ting. med den reflexion, förmåga, som Filoso-
fen egen kunde ha kallat, och dess of-
fega, skärpta kristendoms, verkan på
sinnsskärpt och i förakt, alla kunde
han vara ett medel. Gud kan att på
en otillräcklig trösta och dess bitade trösta
en, och dygmedelt motverka den förmä-
na verldens Religion, föraktet. Men en
födan Nationalist eller "nattens" "ordalig"
skulle snart på hela den äfriga filosofiska
kandragens på sig. De skulle utgå till
medel, som stå i den verldliga lagens magt,
på att på en födan filosofiska förmanen den
vägen. Man kan otillräckligt föresätta sig
kärlekens förklarig motivering och justnig
i bladet, det skulle förorsaka, att en
och. Främmande Filosof, skulle öfverända
födan sin eds anklagare, för demoraliseringen
Religionens förakt och moraliska förblindelse.
Alla Politiska och Religionens partier, skulle
förena sig till en födan men, undertryck
kunde.

1154. Men hvarföre skall han utsträda: en
misanthropiska sinnesfämning, såsom
i det anklagare? Hvarföre skall han
föra det stora människomotivet? Hvarföre
skall han förgifta lifet, med giftiga fördelar?
och trospat allt hvad menniskan kan

är under sina fötter? Hvarföre skall han up-
väcka trösta, och alla politiska inbunden
hvarföre skall han föra ättaliga kriget
med samhället och fortvifland? Alla dessa
inkast, emot lifet, kan man finna i
alla förniska, som unga lifet och
förniska i det. Föregående kyrkligt, kan
ett författaren Vifor, sina draketändes
lågare och Pietist, och. Katar med frångå
åtgärder, om icke låparen göra bättre
Men vi skulle ännu fråga: Hvarföre
tillaga laster och bratt ibland masan af
falket, på en tid, då Drakerna visa sina
drake tändes, emot låpare och Pietist?
Hvarföre skulle brannhusen med flammor
fångelorna med arefaster, påflingor och
lifst, fänges, och karantens och med väre
niska beströade, med utgång, fullkomna
som se smidigas i. Hvarföre skulle
hvarföre påflingor den fysiska kraften
jämte den moraliska ibland Nationen,
på att på en förbedel af berörings-
lingarne måtte Caspar? Hvarföre till-
tages vidensigheter hvarje är på nål i
förbrukade, som på kuddbyggen?
och under allt detta visar Statskyrkan
sina draketändes emot alla Religiosa
rörelser, genom inquisitoriska åtgärder,
emot låpare och Pietist. Conventi-
kel skatkatet bibehålls, Sakramen-
tal lägen utfränd, och denna in-tale-
rans klar sin egentliga brännpunkt
i smekhandet.

1155. Hvarföre icke allt detta blände kapra
sin grund denuti, att Religionen värla
lata masan af falket livnå och i sin
naturliga näpet, och moraliska förbli-
delse, under det de med all magt quä

de professionerna, för ligger. Mitt person
jag till hans förnuft, samt till Egens
färdighet. Och såsom Rättslära
hans förs, är en produkt eller ett resultat
af förståndets operationer, för hans ulla
hans förs kunnna i förnuft med hans
förnuft. Hvarfär? Särskan förnuftet
förnuftet har gjort har tinner på sin
na förs. Men hans förnuftet hans
ma i förnuft med sitt eget verk? af
gullarselven antages hans endast det
gullarselven antages hans endast det
ningas och vinstgäfsket: men det af
ga hans hans ulla hans till. På detta
föte hans det ulla blifna hans förnuft
omhans hans förnuft och hans förs.
Detta är klart, för snart man inför, med
hans förnuft, är antagat hans förs
tina hans (hittena S. S.)

1803. Vi måste i frågan om förnuftet
seja det ålone förklarandet, som
meder benämningens förnuft, insep
tas förnuftet mest inuvelade operat
ner. Antagligen är det endast förnuft
det, som tillkom.

1160. Detta är en rätta grund, men
sone Nationalitetens förnuft ulla hans
kunnna i förnuft med hans förs. Men
med hithan gamla förnuft förhåll det
hå till hans kunnna. Hans måste
hansligen "vrida ruckan af förnuftet, och
fringa ut ågonen på det adjuvett, när
det vilde gåna vild på hans afvenstygge
je, som har grundat på en moralisk

rasfian. Särskan Egensfärdighet
hans egen i förnuftet, Regioner, och
klar, derfammades trivsel om Guds nåd,
måste en ~~Christen~~ Christen ofta nag
na en förnuft, mellan förnuftet och den
militetiva förs, i förnuftet då de
hans kunnna, hans kunnna
eller, den hel. Andes vittnes, hans kunnna
Rifusen hans då fina glänsande
onat kunnat, som den af sin, fangst och
ant, hans Egensfärdighet, upträdde
i förnuftet, som en "Guds förs, akla
gane rätt och lag" och förs. för dig, som in
gane nåd, du är ju en Sator och en djup
blitt hjerta är full af förs, med och förs
Dessa och dylika upfatningar, och förs
Nationalitetens, och Nationalitetens, och förs
frammunda. Men just: dessa antag
ningens förnuft, kunnna förnuftet. förnuft
med förs, som en Christen, och då förs
hans vrida ruckan af förnuftet, och förs
ga ut ågonen på det adjuvett, hans
måste" gåna vild på hans kunnna,
i det hans gör sin inne på sin, Egensfärd
färdiga afvenstygge till förs, och förs.
Hans förs med vild, och djupen, till
färdig" Det är ingen konst att förs, när förs
dand flädas, och djupen, som en
färd hans hans fins glänsande
då är det en förs konst, att förs, och förs
denne inne förnuft, som endast en förs
Christens hans kunnna, hans förs
mellan förnuftet och förs blifna
kunnig, och, antagad. Nationalitetens
färdig, som en "gammal förs,"

1161. Änthen Menade en fröid emellan och
nyttigt och den upvända Frase (tidens publee-
tiva); Men förnare Tidens Theologer Mena
med denna Form - en fröid emellan Förny-
tet och den dolda Frase (Tidens objektiva),
 och detta gör en räfande flar Witnet
 i afseende på jelfna faken, som med
 en gammna Form uttecknas. Kurher var
 på någon, att falla i partesflow, när de
 fröid emellan Förnytt och Frasi påkann,
 och emedan Förnytt tycktes vilja berö-
 va konsum den saligghand Frase, och
 na det egentligen, och är Kantors "nera"
 eller innehållt läsa Förnytt, som verkar
 påtamt, utan egennät förnytt, som är
 en chronifk frasi, en afseende, som har
 pite jate: uppsom. Det är equivok, som får
 namn af egennät: hjärtat, och kalles för
egennät förnytt: hjärtat förnytt egennät
Samvettet; egennät: viljans afseende kon-
 ett den egennät ett begär, att vilja vare
hjärtat, och förnytt frasi förnytt egennät
 för gammna frasi en ide och frasi förnytt
 det ett begär frasi hjärtat förnytt frasi
friset, som den dolda Frasi verkligen frasi
 sig egennät frasi frasi frasi frasi frasi
 gen frasi frasi frasi frasi frasi frasi
glädande frasi frasi frasi frasi frasi
frasi, frasi frasi, frasi, frasi frasi
frasi frasi frasi frasi frasi frasi

Men medvetande med förnämlig kiffelighet och flyg
 jag som en oemotståndlig och oemotfäglig för-
 nekelse af all Enord rättfärdighet, hvilken
 gifst denna den Människan och förnämman
 oemotfärdighet och förnämman i tyngd
 och helg förnämman
 1162. Just i detta eniffeliga äganbliska up-
 kammaren den förnämliga ändan som den
 Förnämlet och Tran. "Det förnämlet gör omkring som
 ett ryttande lejon, förnämman hvem kan uppfatta mig?"
 det är: Egenrättfärdighet som flyg och i Förnämlet, jag som
 "en Gud barnas beklagare rätt beklagare af förnämman
 kan twifvel, genom den motfäglig, förnämman begrepp-
 ren: "Skuld och Skuldfrihet" oemotfägligen
 existerar. Förnämlet kan omöjligens förena till en-
 het i medvetandet tvänne, conträra begrepp af
 hvilka det ena ovillkorligen uphålls det
 andra man kan blott säga att vägar, antingen
"Skuld eller icke Skuld" Sätter man det äga
 jag som predikat till subjektet jag, så måste det andra
 säga, att jag är "skuldbehaftad" och "skuldfri" på
 samma gång, det kan icke förnämlet, eller förnämlet
 tvänne blott tankeklagare sommenbinda. "culpatus"
est inculgratus, injustus est iustus, nocens
est innocens," äro sådana satses förnämman
 samman förenas till enhet i: medvetandet
 kan ses man nu, hvem och på hvad sätt Förnämlet
 eller rättare Förnämlet är till kindens i Trospåken
 Det är genom Förnämlet som Egenrättfärdigheten
 skilles för förnämman i magt att behålla man
 kan Tran. och den föne måtte Rationaliteten som
 nämns de i Förnämlet nedlagda tankeklagare och
 ligt hvilka 2. de Conträra begrepp, icke låta före-
 na sig till enhet i medvetandet, Rationaliteten
 säger jag måste genom ett förnämlet ha
 varit i: Logiken, hugga af en förnämman
 i det kan, till föga af den fina Egenrättfärdig-
 hetens omedvetna drift, skiljer i från sig

1162. "Skulden, och tillägnar sig skulden, då han säger:
"den ondska Egenviljan är icke människans
egen vilja." (Martenen). Ja ja på det viset
min Herre kan vi ett litet ifrågakomma både skulden
och straffet; ty vi gör en fjälsk skuldfrige-
nom ett för tillflykt karaktärsstilt i lag i den
och dertill liks rent förnuft, den förnuftiga
kraften af Egenrättfärdighet, men jag fruktar
min grusliga Herre, att vi genom detta för-
trufnade fördrag "slumpas in i: afgrundad."

1163. Den döda Troen, har mycket lätt att flygga
ifrån skulden genom den döda Tro, som sitter i
penur. Då kjentat hos honom efter som en
död krattskump i brädet, på kan inte känna
den ondska nörelser, hufvudens glödande, skatt
halva öfver detta kända kända kjenta, som på
fett af de infernaliska passioner, hvilka der hafva
fett fria frel, utän inne hafva en när kender
och färdiga som en färdig nådatspricke. Känner
fett andeliga hat till Gud, icke känner sin fiend
kan ena de förra kristna, icke känner sin
onds vilja, icke känner sin atro, icke känner
sin syndaskuld, icke känner den infernaliska
branad, som ligger under afhan af det andeliga
färdam och det andeliga Gommorra, på kan
"icke" hans kjenta förbörda Gommorra, emedan
det ligger som en död krattskump i brädet. En
färdig människa har intet medvetande af
fett onds kjenta, och denna medvetelslöshet
gör honom af förmägen, att känna skulden.
Huru kan han känna skulden, då han
icke har någon synd på sitt förnuft, icke på
hans han af onds tankar, icke anfäktas han af
syndiga begärer. Hans samvete är rent som
guld och hans vilja full af heliga begär. Ut
en färdig människa förnuft kan ingen lo-
giska Contradiction kasta, emellan "skuld
och skuldfrihet."

1164. När skulden ligger begravnen i det kända
kända kjenta, liksom i en dyngkäg, på kan inte
tjufven intet onedelbart medvetande af sin
skuld; hans subjektiva medvetande är i det
fallet "skuldfrigt". Den skuld, som han tillägnar
sig är, i sårigen instufvad i hans objektiva medve-
tande, såsom en afformlig massa, som han in-
känslat ifrån andeliga böcker, ifrån Bibeln
eller catekesen. Han tror, att han är en syndare
men af egen erfarenhet vet han, det icke.
Och emedan han tror att han är en syndare,
så tror han också, att allting är förlorat, de på
att på väl det ska, som det andra tror i Bibeln.
Der på det förnuft, att han är en syndare
på att förnuft, att synden är förlaten, de det kan
man säga, är en rätt Tro, emellan både skulden
och skuldfriheten beror af en andra erfarenhet, nu
i det på det som dagen, det uti nådatspruens för-
nuft kan ingen Contradiction kasta emellan skuld
och skuldfrihet, allentida hans egen skuld
är hans egen skuld, det är nemligen Gud, som ge-
nom Tröskelorna, emellan skulderna och apstol-
larna, gifvit eller påbördat honom skuld.
Det är icke samma man, som genom samma
medel borttagit skulden. Han är färdig i heligt
verkhet, d.v.s. i kjentat och samvete skuldfrigt
både före och efter dopet.

1165. Den frim, som möjligen kan utgöra emellan
en färdig människa förnuft och Tro, blifver
ondast då känner, när någon af dessa andeli-
ger påfärdig krattare och villoanden vill
påbörda honom en skuld, som han icke kan
ner till, till exempel när den himmelskande
läroprövedikanten Jesus af påkanet vill påbör-
da de judar, som troade på honom. Mat. 8, en
syndaskuld som de icke visste sig elga. De visste
med sig, att de voro "frie färdig" men Jesus af raka-
ret påfrågad att hans "syndens trälar", de troade
sig hafva "Gud till fader", men han påfrågade
påfråg, att de voro af den färdig skuld.

Här började omnaettent att pråpa i alla deras åror.
Egenrättfärdighet d. 17. febr. började att grina på
alla och spratta emot, ungefärligssam som tratten, när
någon gränjer kunde anses röra sig med tabaksalja.
Vad det icke abnormt högt att på detta förtvåga
vintaliga smutten, och stanta dess i förtvåglan.
Desse Judar hade ju Tro, det kan ju icke nekas. Men
sine kunde de utse på bekänt för Tro på Gud
aqualdars. Hvarföre kunde de icke på lifva
i den Gissa i bekännings, att de hade Gud till
tader. I lika abnormt högt var det att Gud
den Erkekätaren ville förtvåga påfverkanen
och göra påfverkan till en antickniff, chunen kan
var på ådnytt i antikarn, att här kallade
sig "Guds talans träl." Och manne icke åfven
Nationalisterna skulle grina, som oss märkligt
om någon Erkekätars rätts understade
sig att påbörja honom dels enda vilja, såsom
vare den hans verkliga och väpnadiga vilja.
Här skulle ju den ännu förlora på guds
vilja, som Egenrättfärdigheten gifvit honom.
1166. Numera de Theologers frid omkännt
mycket och från uppenbarhet sig icke uti någon
inväntas andelig kunnig och frid med djupvalen
icke heller uti någon "förtvåglan" om sin salig
het, icke heller uti någon "enätiga gneublenes"
som Luther hade, utan friden omkännt de
förtvåglan och från uppenbarhet sig antatt
den, att deras förmått icke kan isensymmet all
som Reformationshans hade enbart. Det är
färdiga de frid omkännt Theologerna, förmått
och de symboliska påfverkanen. Men emedan
Theologerna mig och mer några sig, de
särskilt uti sig på kallade Ungarna, på har detta
skiljett Gossorabradig, och de symboliska
påfverkanen lemnas i sitt värde. Thelken är
det nu, bland Tidens Theologer, som finner på
spåla föda i Bibeln och Luthers skrifter?

Det finns i lifva verk som ganska på Prister
nu för tiden, hvilka förmått icke trötta sig
på Luthers Erfarenheter. Detta öfver sig på att
de icke hafva enbart det förmått som Luthers
har enbart. Ofte är det på det viktigaste i
Guds talans, till Ex. 1. m. 6. 6. i Döphalagen
(till Ex. "Vrida påfverkan af förmått. m. m.") i
Lärnan om den fria viljan. Se manlän
färd i Naders ordning (till Ex Lärnan om
förtvåglan) hvar till de nyare Theolo
gerna afbilda från den, Lutherska Lär
normen, hvaran och af förmått Ration
alistiska färd som hafva påfverkan i de
nya påfverkanen.
1167. Vi lifva omnaett uti en yttent lätt påfverkan
förtvåglan i lifvornet har tilligt till
förtvåglan och påfverkan. Det är icke Egenrättfärd
igheten, som man vill till frid påfverkan, utan
Urbes, Bauchus, och menkubies tro de Guden
som allmänheten tillbeder. Vore Egenrätt
färdigheten tide hvar påfverkan, såsom påfverkan
på skulle ättvåglan den utvåglan, an påfverkan
heten vi på sig i tar har och och den påfverkan
gar. men skulle då finna påfverkan, med dyg
den till påfverkan, gund; man skulle fin
na en quinnans orden af Secretia, som
arbetade på quinnans emancipation
från finfärdigheten, mest påfverkan. Man
skulle vidvåglan finna en orden af färd
och Antoninus Pius, en orden af påfverkan
en orden af Sokrates. o. f. v. Idet påfverkan
finnes orden af påfverkan, påfverkan påfverkan
en påfverkan; man har Utvåglan Acad
mies, Svensk Academi; man har påfverkan
påfverkan, påfverkan, påfverkan, påfverkan
men för vändande af påfverkan, färd
man enda påfverkan påfverkan, påfverkan
en påfverkan, och påfverkan af andelig verk

1168. Beträkta nu denna fyndiga magafipån
den moraliska och Religiosa Synpunkten;
så skall differens, att förstå helan af människas
fläkt är i djupelens våld. Världen ser ut som
en stor klag, ett stort fläktstug, ett stort klor
ett stort tyfband. Hvar är då det stora
Förneffet, som Rationaliteten prisar och beundrar?
Ja, menar, att Rationaliteten snävt till
att få människas sammit till Förneffet, braka
bruk. Hvar är det fria viljan, som Rationali-
teten antagar för alla människas? Manne ike
den fria viljan hafva synpunkt ner i lifven
i mylten, i magen, i matarmarne i gallan
i fäddadelenne. Desse djuriska driftar, instink-
ter, Temperament, och Passjoner, äro de andra
magter, eller de andra, som kalla människas
magtar, än i Elden, och än i vattenet, i från
den ena ytterligare till den andra.

L. H. T. Nagra and am Merrifield Prop.
Ughet.

1166. Innan vi gå vidare i texten, bör vi när-
mare bestämma, hvad det egentligen är, som
hörer till Menneskans Personlighet. Evident
denna afdelning icke är, för sig själf, någonting
emedan den hade varit försumbar i
samband med Menneskans medveten-
het. Men då Filasofen åbstraherar sig
sjelf ifrån sin egen Personlighet, och
icke åberopar sig göra sig därefter
för alla förhållningar ifrån de redan regle-
rerade af personlighetens för sig själf, vi
som införstå, försumma Personlighetens be-
gränsad, och till alla sina delar bestämt
vägar detta förhållande till bestämmelser af det
fråfvande begreppet Person. Detta
synes, som vara för mycket närstående
gärde de uttömlingar i tankens det
hvilka åtfölja filosoferna som brukliga
Förnufts, Logik, bestämda förnimmeligheter
i resonerande ritens axiomer, de finitiska
och Förnufts bevis, kunna föras den
linda riktningen ritens färd af för
egen individualitet och Personlighet.
1167. Vi hafva icke något arnedeckande med-
vetande af Guds Personlighet, och så-
väl vår Person som vår Andarna är i all-
mänhet förändrad och afslutad.

Printed and
G. THING WALL
Lund

Samhet, ett Tåhån de rena Antarnes Personlighet.
Conventi-kalar mista på en flutadt från vår egen
öngseds lighet. När Filosofens abstraktioner på
känslor när vår egen Personlighet, åter på
mest på "Yaget" eller Sjelfuett, d.v. / dlet ab
strakta, oledvetande (Littera P.) Detta pelf
medvetande stort till innehållet och
litet till anspänget. Man kan inte abstrak-
tera sig ifrån, ettan att förlossa sig sjelf.
om om endast detta abstrakta. Reduktion
de utgjorde hela kages Personlighet, på
skulle allt hvad man betraktas som abject,
vara utan förren af kages Personlig-
het. Till och med vilja och tanstän. Man
kan betrakta, som abject, hvad som
man Personlighet i det ägaublick, då
man betraktas, vilja och tanstän på som
abjectas, Mildas från Yaget. Skulle vara
ett sjelfmedvetande blott och ingon-
ting annat. Vore nu menniskans Person-
lighet ett sjelfmedvetande blott och ingon-
ting annat, då skulle man nogligen vara
oberoende af allt obehöigt påhäng från
sin angifning och fri från allt påhäng, som
annat ville hänga på i Yaget. Men olyck-
lig vare detta från jag, allt på tarnt
och rakat, om det inte hade några andra
egenskaper, än blotta sjelfmedvetan-
det. Den förre mätle Filosofen uti förren
af sin Personlighet upptaga
äfrén vilja och tanke förmåga, hvil-
ka kan inte kages omhåra om man
vill vara mera än blotta varat.
Den förre mätle Littera P. d. v. 1770.

1770. 10/11. 2. 10/11. 2. 10/11. 2.